

[Hilmar Baunsgaard.]

ministerens erklæring, der talte om oprettelse af en lånefond for kommunerne til jordopkøb og byggemodning, er jo en gentagelse af, hvad vi har sagt adskillige gange fra det radikale venstres side. Jeg tror, det er nødvendigt med en sådan modvirkning af jordspekulationen og en sådan modvirkning af tendenserne til meget stærke prisstigninger på jord.

Når spørgsmålet om boligfonden kommer ind i billedet, må jeg sige, at her er igen en nationaløkonomisk kendsgerning, man ikke bør lukke øjnene for. Vi har en økonomisk aktivitet, der er så stærk, at den har medført et meget højt renteniveau, og hvis man i denne situation tager et — og i dette tilfælde det væsentligste — element, nemlig boligbyggeriet, ud af den naturlige økonomiske sammenhæng og kunstigt vil fremtvinge en lav rente her, så tvinges man enten til at foretage andre foranstaltninger over for den resterende del af samfundsøkonomien, eller også bliver det den resterende del, der kommer til at betale med en højere rente. Det vil sige, at det i så fald bliver erhvervslivets investeringer, der kommer til at betale med den høje rente. Der er desværre det fortvivlende ved økonomi, at der er en sammenhæng, og ser man bort fra den, kommer der virkninger, man ikke har ønsket. Jeg tror ikke, situationen i øjeblikket er til, at vi ligefrem målbevidst skal stille imod en begrænsning af erhvervslivets investeringer. Jeg tror tværtimod. Derfor bør man nok alligevel, inden man går videre i den tanke, som man nu er blevet påtvunget af det ærede medlem hr. Aksel Larsen, vurdere sammenhængen imellem den ene påtvungne del og den resterende del af den økonomiske politik.

Også udenrigspolitisk mener vi fra det radikale venstres side at vi i de kommende år nødvendigvis må indstille os på at skulle foretage ting og øve indsats, vi hidtil ikke har gjort. Europas sikkerhedspolitik er i mere end én forstand i forgrunden udenrigspolitisk. Det er den, ikke alene fordi vi er ved at nærme os det tidspunkt, da NATO-pagten kan tages op til revision, men det er den også, fordi der er udviklingstendenser i det land, hvorom det væsentligste af Europas sikkerhedspolitik alligevel

drejer sig, nemlig Vesttyskland — der er tendenser, som gør, at man med større interesse end hidtil må følge udviklingen.

Det ville være vældig betryggende, om regeringen nu ville erkende, at det ikke er tilfredsstillende blot at sige, at NATO og en eventuel revision ikke er aktuel for nærværende, men at man allerede nu er villig til at gå med ind i en åben og offentlig debat om, hvad der egentlig bør ske efter 1969. Kan man — og det ved jo ingen — give NATO en ny politisk målsætning? Kan man give NATO den politiske målsætning, at man skal stræbe efter en aftale mellem de østeuropæiske lande, de såkaldte Warszawapagtlande, og NATO-landene, ja, så kunne der i hvert fald findes en politisk begrundelse for NATO. Men vi ved, at Europas sikkerhedspolitik aldrig kan blive nogenlunde stabil, så længe en sådan aftale ikke er etableret. Vi ved også, at den ikke kan etableres uden en anerkendelse af Oder-Neissegrænsen. Derfor mener jeg, det nu er på tide, at regeringen ikke alene for sit eget vedkommende erklærer sig villig til at anerkende Oder-Neissegrænsen — det løser ikke så forfærdelig mange problemer, selv om det vil løse nogle — nej, det, der er mere væsentligt, er, om regeringen vil erklære sig villig til at tage initiativet i NATO og over for de andre NATO-lande til en almindelig og generel vestlig anerkendelse af Oder-Neissegrænsen. Først ved en sådan handling har man mulighed for at skabe bevægelse henimod en endelig tilvejebragt sikkerhed i Europa.

Jeg synes også, det ville være rart, om vi nu her i folketinget kunne nå til en lidt mere nøgtern form for drøftelse af et andet af de meget store udenrigspolitiske problemer, nemlig problemet omkring Vietnam. Det er jo ikke tilfredsstillende, at vi her bare står og bliver enige om det u hensigtsmæssige i de amerikanske bombninger af Nordvietnam og tilstedeværelsen af amerikanske tropper. Vi sagde fra det radikale venstres side forud for valget, at vi fandt, det var en bedre vej for at komme ind til, skal vi sige en nøgtern og realistisk drøftelse af disse problemer, hvis vi gik ind i en vurdering af, om vi — når det tidspunkt indtræffer, hvor der er etableret en politisk fred i Vietnam og under en eller anden form politisoldater skal stilles til rådighed —